

glemme, at der ikke var nogen Forsyning til Hjemmene for den kommende Vinter. Alt var brugt op; derfor skulde Regeringen i Tide have Opmærksomheden henvendt paa, at Hjemmene kunde forsynes med Kul for Vinteren. Der stod ikke et Ord om Statsbanerne; men det er jo smukt af den højtærede Minister for offentlige Arbejder, at han ogsaa paa Statsbanernes Vegne føler sig opfordret til at købe ind, og at han gør det; men han har som sagt været lovlig ivrig. Den højtærede Minister sagde, at den radikale Regering efterlod kun Kul til Statsbanerne til 1 à 2 Maaneder, tror jeg den højtærede Minister nævnede. Ja, jeg ved ikke, hvor meget man regner at maatte have i Forspring til saadan noget som Statsbanerne. Jeg ved, at for saadan noget som Gasværker og Elektricitetsværker er 1 à 2 Maaneders Forspring anset for ganske anstændigt; maaske skal man have noget mere til Statsbanerne, det skal jeg ikke benægte. Men nu var der altsaa ikke mere, da den radikale Regering gik af, men en lille Forøgelse af dette Forspring kunde vel have været godt nok, og navnlig paa en Tid, da mange Mennesker tænkte, at den Kulpris kunde falde igen; derfor at blive ved at købe, som det er sket, var vist ikke paakrævet. Nu skal jeg se ganske bort fra, hvad der skete i 1920. Det kan jo endda være, som den højtærede Minister forklarede, at det begrundedes ved den voldsomme Artikel i „Social-Demokraten“, som gjorde, at den højtærede Minister ikke turde andet end at købe disse mægtige Beholdninger. Men i 1921, da der var Kul til vist nok 1½ Aar, købte man alligevel til ret høje Priser. I For sommeren 1921 foretog Trafikministeriet betydelige Kulindkøb — jeg har hørt sige, at det er henimod 175 000 t, der er købt i For sommeren 1921. Naturligvis skulde Statsbanerne blive ved at have Reservebeholdninger, men naar man havde Beholdninger til halvandet Aars Tid, kunde man vel have ventet lidt og set, hvordan det gik med Priserne; og saa meget mere Grund var der til at vente, som disse Køb i 1921 fandt Sted under den store engelske Kulstrejke, som nødvendigvis maatte bringe Priserne op. Man betalte derfor ret betydelige Priser for Kullene i 1921. Da Strejken var sluttet, og Statsbanerne havde købt sin nye Ladning Kul, faldt Prisen selvfølgelig fra de 55, som jeg tror de var noteret til i den paagældende Tid, til 34 og senere endnu lavere ned, saa denne Spekulation i 1921 til Priser, der laa betydelig højere, end det havde været nød-

vendigt at købe til, da Staten havde rigelige Forsyninger, kan, som sagt, ikke forsvares med Henvi sning til den radikale og socialdemokratiske Presse. Men vi kan for min Skyld godt ophøre at tale om disse Kulindkøb; det nytter jo ikke at tale, og nu har vi jo talt saa meget derom, som det er nødvendigt for at klare, hvorledes vi ser paa Tingene.

Hvad der interesserer mig mere, og det sagde jeg ogsaa for en Maaned siden, men den højtærede Minister har ikke svaret paa det Spørgsmaal, jeg stillede, det er, om den højtærede Minister ikke kunde tænke sig at afskrive Tabet paa disse Kulbeholdninger. Det er dog urimeligt, som jeg har sagt gentagne Gange, at opføre Statsbanernes Kul nu til 80 Kr. pr. Ton paa Finanslovsforslaget, naar Sandheden er, at der kun er givet 40 Kr. eller mindre end dette for Kullene. Ved denne falske Pris bestemmer man altsaa Person- og Godstaksterne, og det er urimeligt. Den eneste reelle Fremgangsmaade er selvfølgelig at erkende, at vi har købt for mange Kul til for høje Priser, derfor har vi tabt saa og saa meget; nu nedskriver vi Bunkerne til den Værdi, de har i Øjeblikket, og vi sætter vore Priser derefter. Det Tab forlanger vi, at Forretningsfolk skal tage, vi forlanger, de skal sætte Prisen ned til det, den bør være, og den samme Fordring maa Staten stille til sig selv. Det er urimeligt at sætte Taksterne efter Kulpriser, der intet har med Virkeligheden at gøre, og det har de Priser, der findes opført paa Finanslovsforslaget, aldeles ikke. Den højtærede Minister stillede i Udsigt, at der vilde komme et Forslag om Jernbanetakster, idet den højtærede Minister i øvrigt sagde om Taksterne, at de er saa høje som foreslaaede af de Radikale. Ja, det kan vel ikke nægtes, det er de; de er ganske vist foreslaaet til den Højde paa en Tid, da Kulpriserne ogsaa var af en anden Højde, da Oliepriserne var af en anden Højde, og da Jernpriserne var af en anden Højde, og da Arbejdslønnen ikke var saa høj. Alt det er nu forandret, saa der er intet Forsvar for at bevare de høje Priser, som er fastsat under helt andre Omstændigheder; der er derfor intet Forsvar for at bevare dem, fordi de Radikale har sat dem.

Angaaende Statens Forhold til Lejeboligerne, som jeg har tilladt mig at beskæftige mig med, gjorde den højtærede Minister for offentlige Arbejder ogsaa nogle Bemærkninger. I Grunden forstod jeg, at ogsaa denne Lejeforhøjelse og den deraf følgende Retssag i Virkeligheden var det radikale